

Взеха една черга, чувалъ, два прѣта, кошница съ хлѣбъ и сирене, па поеха къмъ лозето. Гуджо подскачаше напредъ, изплезенъ. Анчето се хвана за палтото на дѣда си и не го пускаше: искаше и тя да иде. Най-после решиха да взематъ и нея.

Изъ пѣтя Диню приближи до Савата, и се обади:

— Бате Сава бе, какъвъ е билъ Свети Симеонъ?

— Светия! Какво ще е! — отвърна троснато Савата. — Ти все за нѣщо ще питашъ!

— Чакай, чакай, дяволе! — засмѣ се дѣдо. — Ами ти като знаешъ защо не му кажешъ? — Свети Симеонъ, дѣдовото, е билъ голѣмъ светия — цѣлъ животъ прекаралъ въ постъ и молитва на върха на единъ стѣлпъ. Оттамъ му е името — Симеонъ Стѣлпникъ — божи човѣкъ. Днесъ му е празника, и на днешния день, хе-още отъ едно време, се бератъ орѣхитъ. Дойде ли Симеоновъ день, то се вика, свършва се-вече лѣтото. Ха-сега, по-скоричкѣ, че закъснѣхме!

*

Лозето бѣше въ една долчина. Наблизу шуртѣше чешмичка. Отсреща, на върха, стърчеше колибата на пждаря. До-лу се виждаше пожълтѣлото

поле. Голѣмиятъ орѣхъ бѣ протрѣлъ жилести клоне всрѣдъ лозето. Наоколо, изъ другитѣ лозя, идѣше глѣчка. Навсѣкжде бѣха излѣзли да бератъ орѣхитъ. Ф-р-рѣ, ф-р-рѣ! — удрѣха пждаря по зеленитѣ клоне, и орѣхитъ като едра градушка тупаха по земята.

Дружината се прѣсна между лозитѣ, да дири грозде. Вързаха Марка наблизу да пасе. Гуджо се изтегна на слънце. Следъ малко Савата взе прѣта и зашиба дървото, а другитѣ събираха, бѣлѣха орѣхитъ и пѣлнѣха чувала.

Скоро земята позеленѣ отъ листа и черупки, а рждетъ на дружината почернѣха. Слънцето се смѣгна надъ срещния ридъ. Далечъ едно магаре се обади. Марко му отвърна.

Когато орѣхитъ бѣ вече почти обруленъ, дѣдо се обди:

— Стига толкозъ! Свършихме работата. Сега отворете кошницата и хапнете, че ще вървимъ! Пѣкъ азъ ще отида до пждаря да изпушимъ по една цигара. Ама хемъ да не лудувате, че птичето ще ми каже!...

Хапнаха хлѣбъ и сирене. Зобнаха кисело грозде. Зачукаха орѣхи. По едно време Савата се огледа:

— Я! Ами де е Диню? Да не е отишелъ съ дѣда?